

POSTANOWIENIE

Dnia 17 grudnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa G. Ł.

przeciwko "M." Sp. z o.o.

w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 grudnia 2021 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 6 listopada 2020 r., sygn. akt I AGa (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2) zasądza od pozwanego M. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz powoda G. Ł. kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia o charakterze nadzwyczajnym. Ma przede wszystkim na celu – w interesie publicznym – ujednolicenie orzecznictwa sądów powszechnych, rozstrzyganie sporów precedensowych oraz o istotnym znaczeniu dla rozwoju prawa i judykatury sądowej. W związku z tym jednym z koniecznych elementów skargi kasacyjnej jest wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie, w którym skarżący powinien wskazać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. i związku z tym istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący w odrębnym wywodzie wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Strona pozwana Przedsiębiorstwo Budowlane „M.” spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 6 listopada 2020 r. w sprawie I AGa (...).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Skarżący wskazał na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne dotyczące niezbędnego zakresu oznaczenia wierzytelności w umowie przelewu wierzytelności w kontekście możliwości określenia (skonkretyzowania) wierzytelności na podstawie stosunku zobowiązaniowego, z którego wierzytelność wynika.

Wobec powołanej podstawy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania trzeba uwzględnić utrwalony w orzecznictwie Sądu Najwyższego pogląd, że jeżeli skarżący, jako okoliczność uzasadniającą wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazuje występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to powinien nie tylko to zagadnienie przedstawić przez jego sformułowanie z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało, a także przytoczyć argumenty prawne prowadzące do rozbieżnych ocen prawnych, ale ponadto wykazać, że jest to zagadnienie nowe, którego rozwiązanie jest istotne nie tylko dla rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy, lecz także dla praktyki

sądowej (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11; z dnia 3 października 2002 r., II CKN 447/01, nie publ.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, nie publ.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, nie publ.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, nie publ.; z dnia 28 czerwca 2008 r., III CSK 99/08, nie publ.; z dnia 26 czerwca 2008 r., I CSK 108/08, nie publ.).

W ocenie Sądu Najwyższego, nie została spełniona przesłanka do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Przedstawione przez skarżącego pytanie ma charakter otwarty i zależy od konkretnych okoliczności faktycznych danej sprawy. Sąd drugiej instancji ustalił, że zapisy zawarte w umowie przelewu nie wpływały na jej ważność i nie pozostawały w sprzeczności z art. 509 k.c. w zw. z art. 58 § 1 i 2 k.c. oraz art. 65 § 2 k.c. Ponadto stwierdził, że również właściwość zobowiązania nie sprzeciwiała się umowie przelewu wierzytelności. W danych okolicznościach faktycznych, Sądy *meriti* ustaliły istnienie wierzytelności spółki E. wobec strony pozwanej z tytułu wykonanych i odebranych robót budowlanych. Podnieść też trzeba, iż do kwestii konkretyzacji wierzytelności poza wskazanym przez Sąd drugiej instancji wyrokiem z dnia 24 maja 2012 r., V CSK 219/11 Sąd Najwyższy odniósł się w innych orzeczeniach na tle skargi pauliańskiej (wyrok z dnia 3 kwietnia 2019 r., II CSK 105/18, nie publ.) a także na tle potrącenia wierzytelności (wyrok z dnia 29 września 2021 r., IV CSK 62/21, nie publ.)

Konkludując, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 391 § 1 i 398²¹ k.p.c.